

— (A budapesti chinaiak.) Bizonyára kevesen tudják ebben a nagy városban, hogy az itt tartózkodó idegenek között chinaiak is vannak, ha mindjárt nem nagy számmal is. Ezek a cöpfosok, akik azonban már nem viselik a hajfonatot, körülbelül huszan-huszonöten vannak, de lehet hogy többen is. Akad köztük olyan, aki az intelligensebbek közé tartozik és ez kereskedést folytat. A többiek majdnem mind szegény ördögök s ezek nemcsak nagy szegénységben, de nagy piszkokban is élnek. Chinai barátaink leginkább az Ovoda- és a Konti-utcában laknak s ugyancsak sok aggodalmat okoznak szállásadóiknak, akik nem képesek velük beszélni és akik nem tudják tudtukra adni ama óhajukat, hogy szobáikat ne istállónak tartsák. Arról a híres és közmondásos piszkosságról ugyanis, amely őket hazájukban és mindenhol jellemzi, nem képesek leszokni és pedig talán azért sem, mert abban érzik jól magukat. A budapesti chinaiaknak immár vendéglőjük is van, amely a Konti-utcában, huzza meg magát és amely aligha fog nagyobb vonzóerőt gyakorolni a fővárosiakra, noha az emberek kíváncsisága nagy szokott lenni s ennek alapján esetleg olyanok is akadnak, akik a chinai vendéglőben szét óhajtanak nézni, hogy kirántott pókot rendeljenek és azt megizleljék. Hogy Budapesten ennyi chinai van és hogy azok összetartanak, arra nem riporterek jöttek rá, hanem *Kunst Irén*, a magyar misszionáriusnő, aki hosszabb chinai tartózkodásából mostanában szabadságra tért haza és aki nagyon is érdeklődik azok iránt, akiket odakint a keresztény vallásnak akar megnyerni. Ez a misszionáriusnő nem kis fáradtsággal tudta meg, hogy hol laknak és amikor ezzel tisztába jött, sorban fölkereste őket. Hogy a chinaiak megörültek-e neki, akivel saját nyelvükön tudnak beszélni, azt nem tudjuk, de hogy a chinaiak szállásadói melegen üdvözölték, az bizonyos, mert az ő tolmácsolásával most már megértethették furcsa lakóikkal, hogy igen okos dolog lesz szobáikból a hetek óta összegyülemlett szemetet kihordani, aminthogy egy kis szelöltetés sem válik kárukra. Mikor *Kunst Irén* valamennyivel megismerkedett, sikerült őket rábírni arra, hogy beszédét egy meghatározott helyen meghallgassák. Így történt, hogy a múlt hónap vége felé a Család-utcában, a diakonisszáknál gyűltek össze, készen arra, hogy a misszionáriusnőnek az evangéliumról és Krisztusról szóló előadását meghallgassák. Ezen az összejövetelen minden chinai módon ment végbe, mert ők szokásaiktól sehol sem térnek el s az otthon megszokott illendőséget sem mellőzik. A megjelentek száma tizenhetet tett ki s ezek között egy nő is volt. Hogy pedig lehetőleg jól érezzék magukat, elsősorban is megvendégelték őket. A terítetlen asztalokra teáscsészéket, teásüteményt és amerikai diót raktak s az evangélium iránt érdeklődő chinaiak az ő szertartásaik mellett neki is láttak a fogyasztásnak. Mikor a csészéket megtöltötték teával, a furcsa kis alakok „Csing-csing“ mondással kocintottak egymással, épen úgy, mint nálunk az urak teszik, akik társaságban borozgatnak. Meg lehet állapítani, hogy jó étvágyuk volt és hogy tele gyomorral fogadták a misszionáriusnő előadását, amely a magyar fővárosban az első volt, mert hiszen eddig nem történhetett meg, hogy a Budapesten élő chinaiak ilyen körülmények közé kerüljenek.

		Iktatószám	
		Budapestre vonatkozó újságcikkek	
Szerző		Cím	
		<i>A budapesti chinaiak.</i>	
Forrás:			
<i>Pesti hírlap</i>			
(Hely)	<i>Pp.</i>	(Idő)	<i>1914 11/7</i>
(Köt. v. füz.)			
Hely	Idő	Személy	Helyszám
	<i>" 1914 "</i>		

323.1(439Bp)(=95.1)